

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 439/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditiša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Ingrid Kovalčukovou, Štúrova 22, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 52/2019 z 28. augusta 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Ingrid Kovalčukovou, Štúrova 22, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 52/2019 z 28. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou stranou sporu v konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26 Cb 116/2017, v ktorom sa žalobca [REDAKOVANÉ], správca konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ], v konkurze (ďalej len „žalobca“), proti sťažovateľke domáha zaplata sumy 18 660,18 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Okresný súd rozsudkom z 19. októbra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol a sťažovateľke priznal náhradu trov konania. Na základe odvolania žalobcu krajský súd napadnutým uznesením rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľka považuje napadnuté kasačné rozhodnutie krajského súdu za výraz exemplárnej svojvôle súdu s takým dopadom na ďalšie konanie pred súdom prvej inštancie, ktorý z dôvodu viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu už v tomto štádiu konania zakladá nezákonnosť a protiústavnosť budúceho rozhodnutia okresného súdu bez možnosti tento stav akokoľvek ovplyvniť.

4. Sťažovateľka uviedla, že vystupovala ako správkyňa konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „úpadca“), v konkurznom konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 24 K 179/2002. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. mája 2015 bol do funkcie správcu ustanovený žalobca. Sťažovateľka podaním z 18. marca 2011 požiadala Krajský súd v Banskej Bystrici o priznanie náhrady nákladov konkurzu za obdobie od februára 2007 do zrušenia konkurzu. O žiadosti sťažovateľky bolo rozhodnuté opatrením z 23. marca 2011 tak, že Krajský súd v Banskej Bystrici jej priznal paušálnu náhradu výdavkov za obdobie od 1. februára 2007 do 31. marca 2011 v sume 350 € za každý mesiac vedenia konkurzu. Krajský súd v Banskej Bystrici v rozvrhovom uznesení z 20. septembra 2016 zahrnul do rozvrhovanej sumy dodatočné výnosy konkurznej podstaty vo výške 38 788,58 €, ale nezohľadnil všetky uplatnené dodatočné výdavky. Vo vzťahu k ďalším výdavkom sťažovateľky spojeným s udržiavaním konkurznej podstaty, ktoré si vyplatila v zmysle opatrenia tohto súdu z 23. marca 2011 formou paušálnych náhrad, v odôvodnení tohto uznesenia uviedol, že v konkurznom spise sa toto opatrenie nenachádza, a preto tieto výdavky považoval za neoprávnene vyplatené.

5. Žalobca v konaní pred okresným súdom uplatňovaný nárok kvalifikoval ako bezdôvodné obohatenie a jeho vydanie odôvodnil tým, že opatrenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, na základe ktorého si sťažovateľka vyplatila náhradu výdavkov v sume 17 500 €, sa v konkurznom spise nenachádza (ani v elektronickej evidencii). Sťažovateľka napriek výzvam nepredložila vyúčtovanie sebe vyplatených výdavkov v celkovej výške 19 091,58 € (vzniklo jej právo na vyplatenie sumy 431,40 €), na základe rozvrhového uznesenia teda vznikla sťažovateľke povinnosť vydať žalobcovi neoprávnene získané plnenie vo výške 18 660,18 €. Sťažovateľka tvrdenia žalobcu v dotknutom súdnom konaní vyvrátila predložením originálu opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. marca 2011, originálom obálky a originálom žiadosti z 18. marca 2011. Zásadnou obranou sťažovateľky bol argument, že administratívne nedostatky či pochybenia tohto súdu v súvislosti s vedením konkurzného súdneho spisu nemôžu byť na ťarchu sťažovateľky ako žalovanej. Pokiaľ opatrenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. marca 2011 nebolo nikdy zrušené, založilo podľa názoru sťažovateľky vo vzťahu

k rozhodovaniu o výdavkoch správcu za uvedené obdobie prekážku *res iudicatae* a stalo sa záväzným aj vo vzťahu k ďalšej rozhodovacej činnosti týkajúcej sa predmetného konkurzného konania.

6. Sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd vykonal bez výnimky všetky stranami navrhnuté dôkazy, ktoré riadne vyhodnotil, a vo veci správne rozhodol, keďže žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie príkladne odôvodnil a vyčerpávajúco sa vysporiadal so všetkými námietkami prezentovanými v konaní.

7. Krajský súd sa, naopak, v napadnutom rozhodnutí podľa sťažovateľky relevantným spôsobom nezaoberal jediným argumentom strán sporu, teda svoje rozhodnutie zákonným spôsobom neodôvodnil napriek tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva žiadna úvaha krajského súdu, ktorá by bola spôsobilá odôvodniť jeho postup. Krajský súd vnútil okresnému súdu právnou argumentáciou nepodporený zásadný právny názor, aby pri posudzovaní žalovaného nároku vychádzal s nepodloženého tvrdenia, že ak sa opatrenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. marca 2011 v konkurznom súdnom spise nenachádza, má byť táto okolnosť pričítaná na ťarchu sťažovateľky.

8. Sťažovateľka ďalej argumentovala, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je zrejmé, ktoré z navrhovaných dôkazov okresný súd nevykonal, pričom zdôraznila, že ani žalobca v odvolaní nevykonanie konkrétneho dôkazu súdom prvej inštancie nenamietal.

9. Na základe uvedeného považuje sťažovateľka napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné z dôvodu absencie základných náležitostí riadneho odôvodnenia, pretože krajský súd sa ako odvolací súd nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami strán sporu, a preto je predmetné rozhodnutie arbitrárne. Krajský súd v rámci právneho posúdenia veci neuviedol ani jediné ustanovenie právneho predpisu hmotného práva, ktorý by aplikoval na danú vec. Aj predpisy procesného charakteru, o ktoré krajský súd oprel napadnuté rozhodnutie, aplikoval v rozpore so zákonom [konkrétne § 389

ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. V napadnutom rozhodnutí podľa sťažovateľky absentuje jasný konkrétny právny názor odvolacieho súdu. Pokiaľ krajský súd poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 31/2008, uvedené rozhodnutie nemôže mať v danej veci pre posúdenie nároku žalobcu žiadny význam, pretože nejde o obdobnú situáciu, keďže okresný súd v právnej veci sťažovateľky neodmietol posudzovať opatrenie Krajského súdu v Banskej Bystrici.

10. Vzhľadom na uvedené aj keď nejde o rozhodnutie, ktorým sa konanie právoplatne končí, jeho faktický vplyv na ďalší priebeh súdneho konania je nesporný, pretože jeho výsledkom môže byť len nezákonné rozhodnutie.

11. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka si zároveň uplatnila náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

20. Ústavný súd konštantne vo svojej rozhodovacej činnosti akcentuje, že pri výkone právomoci v konaní o ústavnej sťažnosti jeho úlohou nie je preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda strany sporu pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

21. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

22. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje v kontexte zistenia, že predmetom jeho konania je preskúmavanie kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu, na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

23. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušnom procesnom kódexe (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o ústavnej s'ťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. V zmysle uvedeného v konaní, ktoré v čase predbežného

prerokovania ústavnej sťažnosti stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010).

24. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

25. Vychádzajúc z petitu a odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci predmet konania pred ústavným súdom tvorí rozhodovanie o sťažovateľkou namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým kasačným uznesením krajského súdu. Podľa sťažovateľky napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne, je prejavom svojvôle krajského súdu, ktorý v rámci kasačnej záväznosti právneho názoru vnútil okresnému súdu ničím nepodporený právny názor, že pokiaľ sa v konkurznom súdnom spise nenachádza opatrenie z 23. marca 2011, na základe ktorého si sťažovateľka ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu vyplatila žalobou vymáhanú sumu ako výdavky za vedenie konkurzu, má byť uvedená skutočnosť na ťarchu sťažovateľky. Sťažovateľka

je presvedčená o nevyhnutnosti zásahu ústavného súdu aj napriek tomu, že vec nie je právoplatne skončená.

26. Sťažovateľka v petite svojej ústavnej sťažnosti, ako aj v jej odôvodnení opakovane označila ako porušený čl. 6 dohovoru. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti, z toho, ako citovala ustanovenia dohovoru, ktoré mali byť porušené, ako aj z argumentácie sťažovateľky ústavný súd vyvodil, že sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom sťažovateľky, podľa ktorej napadnuté uznesenie krajského súdu je neodôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sa nestotožnil so záverom okresného súdu, že pokiaľ sa opatrenie nenachádza v súdnom spise na Krajskom súde v Banskej Bystrici, nemôže to byť na ťarchu sťažovateľky. Ďalej krajský súd inštruoval súd prvej inštancie, ako má po zrušení veci postupovať, konkrétne opakovane posúdiť obsah opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, dôvody, prečo sa nenachádza v konkurznom súdnom spise, teda posúdiť predmetné opatrenie z hľadiska formálnej, ale aj vecnej správnosti. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva názor odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci predčasne bez riadneho zistenia skutkového stavu a právneho stavu týkajúceho sa rozhodujúcej otázky pre posúdenie žalovaného nároku. Z tohto hľadiska nemožno napadnutému rozhodnutiu nič vytknúť, pretože z neho zrozumiteľne vyplýva, na ktorú podstatnú otázku sa má okresný súd v ďalšom konaní zamerať. V kompetencii okresného súdu tak bude, aby sa v ďalšom konaní s názorom krajského súdu prezentovaným v jeho zrušujúcom rozhodnutí vysporiadal tak, že vec posúdi so zreteľom na účel civilného sporového konania, ktorým je v zmysle čl. 2 CSP poskytnutie spravodlivej a účinnej ochrany ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov. Sťažovateľka bude mať naďalej možnosť uplatniť si svoje práva v civilnom súdnom konaní, prípadne predostrieť okresnému súdu právnu argumentáciu, ktorú uplatnila v konaní pred ústavným súdom. Všetky jej procesné práva tak ostanú zachované. Iná by bola situácia, keby krajský súd vo veci sám rozhodol na základe skutkového stavu, ku ktorému by dospel bez dokazovania. To sa však v danej veci nestalo.

28. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, toto ustanovenie umožňuje zrušiť rozhodnutie, ak súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia vo veci nevykonal navrhované dôkazy a nie je účelné dokazovanie doplniť pred odvolacím súdom. Podmienkou *sine qua non* teda je, aby existovali nejaké dôkazy, ktoré boli navrhnuté, ale neboli vykonané, čo sa v tomto prípade podľa názoru sťažovateľky nestalo. Ústavný súd k uvedenej námietke sťažovateľky konštatuje, že inštrukcie odvolacieho súdu sú pre okresný súd záväzné len v časti, v ktorej mu bolo uložené zohľadniť nedostatočne vyhodnotenú (ale vykonanú) dôkazy. Okresný súd ako súd prvej inštancie nie je v ďalšom konaní viazaný názorom odvolacieho súdu v časti, v ktorej tento vyjadril svoju predstavu o skutkových záveroch, ktoré mali vyplynúť z dôkazov, ktoré vykonal iba súd prvej inštancie a odvolací súd ich sám nezopakoval. Okresný súd je vo všeobecnosti viazaný len právnym hodnotením krajského súdu – teda len závermi vzťahujúcimi sa na výklad príslušných zákonných ustanovení (§ 391 ods. 2 CSP). Ich aplikácia na konkrétny skutkový stav (po vyhodnení toho dôkazu, ktorým sa podľa krajského súdu okresný súd nedostatočne zaoberal) je úlohou okresného súdu, ktorý sa pritom musí riadiť zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 ods. 1 CSP; m. m. IV. ÚS 79/2020). Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje postup krajského súdu podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP za ústavne súladný.

29. S prihliadnutím na aktuálne procesné štádium konania (vec je opätovne v štádiu konania pred súdom prvej inštancie) o veci sťažovateľky bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi a sťažovateľka bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv, ktorými môže brojiť proti rozhodnutiu vo veci žalobcom uplatnených nárokov z titulu bezdôvodného obohatenia, a to podľa obsahu nového rozhodnutia po opätovnom vyhodnení vykonaných dôkazov a vyvodení tomu zodpovedajúcich právnych záverov.

30. Ústavný súd uzatvára, že v danej veci nezistil dôvody na pripustenie výnimky zo zásady nevstupovať do rozhodnutí súdov, ktorými boli zrušené rozhodnutia súdov nižšej inštancie, berúc do úvahy, že napadnuté rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne, resp. ústavne neudržateľné. Ústavný súd tak dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto jej ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu